

PILÓTÁK VÉLEMÉNYE HAT ÉVE EGYÜTT AZ UTAKON

Kamionos házaspár négykezes járatban

EGYMÁSRA UVALVA JÓBAN-ROSSZBAN

Nem megy ritkaságszámba a szakmában, hogy házastársak együtt kamionoznak. Így van ez **Varsányi Tibor** és felesége, **Varsányi Katalin** esetében is. Hat éve járják együtt a világot, dolgoznak együtt egy kamionban a Waberer's International Zrt.-nél.

Varsányi Tibor és felesége,
Varsányi Katalin

Katalin két napja töltötte be az ötvenötödik életévét, férje, Tibor negyvennyolc éves. Katalin harminchárom éve kezdte a kamionozást, a nemzetközi utakat pedig már huszonegy éve járja. Első munkahelye, ahol jogosítványt szerzett minden kategóriában, a Csepel Vas- és Fémművek volt. Utána 20 évet dolgozott a Volán Tefunál, majd következett a Hungarocamion. 40 tonnás nyerges szerelvényt tizenegy éve vezet. Hat éve „jár” a férjével közösen együtt minden útra, úgynevezett kétfős járatban.

A férj, Varsányi Tibor 1979 óta gépkocsivezető. 1997-től kamionozik. Először Vácott, a Volán Tefunál dolgozott.

Varsányi Katalin azt mondja, Magyarországon ő az első kamionos nő, a többiek csak ő utána jöttek.

● **Egyáltalán, honnan jött az ötlet, hogy nő létezik kamionozik?**

– A gyermekorból. Jóformán csak a focit ismertem, a babákat alig, inkább motoroztam, fociztam, tengóztam. Csepelen születtem, ott is nőttem fel. Nagy grundok voltak arra. Télen mentünk sielni meg szánkózni, nyáron meg motoroztunk, bicikliztünk és fociztunk. A szom-

szédunk kamionos volt, egy Csepel nyerges vontatóval járt. A szomszéd lánya meg a barátóm volt. Egyszer elvitt bennünket az édesapja Siófokra. Tíz, tizenkét éves lehettem akkoriban. Ez nagyon tetszett. Akkor autót, akkor kamion és két kislány. A kamionos bácsi lányából azonban nem lett kamionos. Én viszont az öcsémmel együtt bementem a Csepel Művekbe, és ott letettük mindketten a jogosítványt. Kis autóval kezdtem, Nysával. Élelmet hordtam a konyhákról a bölcsődékbe. Utána átmentem a Volánhoz, ott kezdtem el nagyobb autókkal dolgozni. 22 éves koromtól vezetek teherautót.

● **Mit szóltak a szülei ahhoz, hogy 22 évesen már teherautót vezetett?**

– Az édesapám örült neki, felnézett rám, hogy az ő törekeny kislánya, akkor még az voltam a magam 45 kilójával, a kamion nyergében ül. Nem tiltották soha a kamionozást. Ezenkívül kitanultam az eladó-, a szakácsszakmát is. Dolgoztam mindkét területen, igaz, nagyon rövid ideig. De az autóvezetés az egészen más.

Varsányi Tibornál gyermekkori álom volt a motor, az autót. Vidéki gyerek, Nógrád megyéből származik. Tény, hogy állandóan a traktorok körül sündörgött.

● **Egyszer csak döntött: vizsgálzik, sofőr lesz. Bár az eredeti szakmája hentes és mészáros, meg szakács.**

– Levizsgáztam az egyik gépkocsi-kategóriából, majd levizsgáztam a másiktól, és nekivágtam az életnek. Először csak hivatásos jogosítványt szereztem, majd rá egy évre jött a

nehézpót, meg a különleges járművekre a vizsga, jött a nemzetközi kategória, szóval jöttek sorba. Azaz hogy nem ők jöttek, hanem én mentem el vizsgázni. Most még a tetejébe vadászatból is vizsgáztam az idén januárban. Már csak fegyvereket kell vásárolni.

Varsányi Tibor 1995-ben jött Budapestre, előtte Vácott és környékén dolgozott. Akkor ismerkedett meg a feleségével a Volán Tefunál. Azóta vannak együtt. Hetedik éve házasság, mindketten hoztak magukkal két-két gyermeket, két fiút és két lányt, az asszonynak két nagy unokája is van.

● **Nagy vonzerőt jelentett annak idején, hogy mindketten gépkocsivezetők?**

– Nagyon erős ez a szál, hogy azonos szakmában dolgozunk, illetve dolgoztunk, és dolgozunk ma is. Ha például Tibor ment Angliába, én meg Spanyolországba, akkor akár egy hónap is eltelt úgy, hogy nem találkoztunk. Nagyon hiányoztunk egymásnak.

– Végül is azért is döntöttünk úgy, hogy együtt járunk – kapcsolódik a mondat közepébe a férj –, mert csoportokban mentünk külföldre. Amikor végre volt arra lehetőség, hogy „össze lehetett ülni”, akkor „összeültünk”. A főnök asszony mondta, hogy most van erre alkalom, ragadjátok meg a lehetőséget. Hat éve együtt dolgozunk.

● **Gyakorlatilag éjjel-nappal együtt vannak. Nem sok ez egy kicsit? Nem érzik úgy, hogy esetleg kellene egy kis „levegő”!**

– Érdekes, nagyon megszoktuk egymást. Persze vannak vitáink. De hol, melyik házastársi gyakorlatban nincsenek? Anyira megszoktuk egymást, hogy ha a Tibor elmegy lepakolni, eltelik vagy 12-15 óra, hogy távol vagyunk egymástól, és akkor már hiányzik. Akkor már ötször hívom egy nap telefonon.

– Előfordul, hogy az asszony is elmegy lepakolni. Jó a változatoság. Meg kell is – vélekedik Varsányi úr. – Amíg lehetőség van arra, hogy egy-egy fél napra el tudunk szabadulni, és tudjuk intézni az ügyeket is, addig

nincs baj. Mert vannak dolgok, amit az asszony jobban tud intézni, és persze vannak, amiket meg én – mondja a férj.

● **De azért gyakorlatilag a 24 órából 24 órát együtt vannak.**

– Sokszor sok, mert annyira feszültek vagyunk. Akkor egyetlen pillanat alatt vagy én, vagy a Tibor valamit kérdezőnk egymástól, és a másik agresszíven válaszol. Gyakran ott van ketten között a „bomba”. Főleg akkor, ha valóban nagyon fáradtak vagyunk.

– Akkor nehéz a dolog, ha túl vagyunk már terhelve – mondja a férj. – De persze mindig a szabályokon belül kell mozognunk. Saját érdekünk is, hogy betartsuk a vezetési és pihenőidőt. Meg lehet nézni, mennyi baleset van az utakon. És mind amiatt, hogy nem tartják be a kötelező előírásokat. Kimerültek az emberek. Gyakran előfordul, hogy odamegyünk a felrakóhoz, ahol azt mondják, menjünk oda másnap reggel 7 órára. Aztán délig nem foglalkozik velünk a kutya se. Főasztó a kétfős járat, sokan mondják, semmi pénzért nem is csinálnák.

● **Ki hol alszik a kamionban, melyik ágyon?**

– Én fekszem az alsó ágyon, Tibor meg a felsőn alszik. Nekem ugyanis tériszonyom van. Szédülök a felső ágyon. Megpróbáltam a fent tartózkodást, de félttem, hogy leesek. Nem tudtam aludni.

● **Meséljenek el egy napot. Legutoljára például Oxford felett voltak.**

– Komáromból indultunk pénteken délelőtt, rakodás után. Hegyeshalomnak mentünk. Németországban, Rüdénhausenben álltunk meg először egy kijelölt parkolóban, majd szombaton reggel fél hétkor indultunk tovább. Aztán következett az Eurotunnel, és már Angliában is voltunk. Megérkeztünk az angliai parkolóba, Ashfordba, ahol zuhanyoztunk, étkezünk. Ha pedig menet közben éhezünk volna meg, akkor menet közben ettünk volna. Mindig az készíti az ennielőt, aki éppen nem vezet, aki pihen. Felszeletem a kenyert, a szalámit, és menet közben lehet csipegetni. Ha

pedig megérkezünk Ashfordba, akkor legutóbb például egy jó kis kamionos levest készítettem.

● **Miből áll a kamionos leves?** – Nagyon finom anyagokból. Van benne krumpli, borsó, sárgarépa, tészta, eperlevél – egy szóval minden. Megfőzzük, és nagyon finom. Meg rántott húst is eszünk, sült krumplival. A hasáburgonya a hűtőben pihen, lefagyasztva. A kamion egyik oldalán van a sima, a napi hűtő, a másik oldalán a fagyasztó, a mélyhűtő. Utóbbiban a mirelit élelmiszereket tároljuk. A parkolóban pedig van, amikor sütünk-főzünk, és elmegy a napunk, a vasárnapunk.

● **Mit szólnak önökhöz, mint kamionos házaspárhoz Európában?**

– Dolgoznak egy kamionban házaspárok is. Nem mi vagyunk az egyedüliek. Ezenkívül elég sokan dolgoznak kint Európában nők kamionban. És elég sok az angol kamionsofőr nő is. Azonkívül francia kamionos nők járnak át a szigetországba. Európában a női kamionos már nem kuriózum, „nőiesedett” egy kicsit ez a szakma is, vannak Hollandiában, Németországban, Csehországban is női kamionsofőrök. Találkozunk útközben is, meg a parkolóban is velük, Európa-szerte.

Lerakás után például lejárt a Tibor ideje. Akkor tachográfkarttyát cserélünk. A Tibor bevitte az autót, én pedig kihozom. Ilyenkor előfordul, hogy meglepődnek az „átváltozáson”. Hogyan lett a férfiből nő? Hát úgy, hogy házaspárok vagyunk, együtt dolgozunk. Csak hogy „képben” legyünk, Szigetszentmártonban lakik a Varsányi házaspár, körülbelül 40 kilométerre van az otthonuk a cégtől, a Nagykőrösi úti telephelytől.

● **Ha például elmennék egy angliai útra, akkor hány forintért „tankolnak” fel élelmiszert?**

– Tulajdonképpen egy hétre kell megvenni az ivóvizet, az élelmiszert, a kenyeret, mindent. Általában 18-22 ezer forintnyi enni-valót vásárolunk be. Ennyi két embernek az egyheti „ellátmánya”. Ha itthon vagyunk, akkor

is elmegy ennyi egy hétre. Csak hogy azáltal, hogy gyakorlatilag folyamatosan úton vagyunk, két konyhát kell fenntartanunk. Mert itthon is kell hogy legyen élelmiszer, meg útravaló is kell, természetesen. Hiszen amikor hazaérünk, este vagy hajnalban vagy bármikor, hol vásároljunk? Tehát nem lehet üres az éléskamra vagy a hűtőszekrény. Ha meg – isten ne adja – külön-külön járnánk kamionnal, akkor meg három konyhát kellene fenntartani.

● **Mi van olyankor, ha huzamosabb ideig itthon tartózkodnak. Akkor mivel töltik az idejüket?**

– Amikor otthon vagyunk 3-4 napot, esetleg 1 hetet – válaszol a kérdésre Varsányi Katalin –, akkor körülbelül a negyedik napon Tibor beül a kis kocsiba, és 2-3 kilométert „levezet”. Aztán visszafordul és megnyugszik, hogy vezetett, mert annyira hiányzik a férjemnek az autóvezetés.

Van egy kis házunk Szigetszentmártonban, és azzal bíbelődünk. A fűnyírástól kezdve sok minden belefér az otthoni munkába. Most a felső szintet szeretnénk kialakítani. Már megvan az építési engedélyünk. De addig is a lépcsőházat kell építeni, hogy tudjunk tovább, felfelé haladni. Nem úgy adták ugyanis az engedélyt, ahogy terveztük a kezdet kezdetén. Át kellett forgatni a felső szintet, hogy meg tudjuk valósítani, amit szeretnénk. Van tehát bőven feladatunk, ha otthon vagyunk, akkor is. Nem unatkozunk. Meg aztán jönnek a gyerekek. Akkor van egy kis szalonasütés, egy kis grillezés, bográcsban sütés kint a szabadban. Szép a kert, szép zöld, a padokkal meg a zölddel, a medencével otthonossá varázsoltunk mindent a ház körül. Minden gyermekünk, minden unokánk panelban lakik. Jólesik kiszabadulniuk, megszabadulniuk a számítógéptől is. Télen meg mi látogatunk el a gyerekekhez Csepelre, mert ott laknak. Egyébként télen is van munka a ház körül, ha meg hó van vagy eső, akkor sem unatkozunk. Akkor enni-valót készítünk arra az időre, amikor úton

vagyunk. Ilyenkor nagy a sütés, főzés. Lesütök oldalast vagy csirkét zsírban. Gyakran pörköltet készítek. Mindig viszünk főtt élelmiszert magunkkal, egyrészt azért, hogy együnk főtt ételt, hogy útközben, a parkolóban ne kelljen olyan sokszor főzni, másrészt azért is, hogy ne kelljen olyan sok pénzt költeni a parkolók éttermeiben. Amikor menni kell, akkor persze nincs idő a főzésre. Esetleg amikor megállunk, akkor a kilenc óra pihenőből vesszük el azt az egy órát, amíg elkészül az étel.

● **Szabadon választottak hivatást mindketten. Azt hiszen, nevezhetem hivatásnak a munkájukat. Mégis megkérdezem, jó a kamionosélet?**

– Jó – válaszolja az asszony. – Ezt a munkát szeretni kell, mert ha nem szereti valaki, akkor – kérdezem én – miért csinálja? – És óriási dolog a szabadság is, amiben nekünk, kamionosoknak részünk van – így a férj. – Ez nem olyan, mint egy gyári munka. Előttünk a szabad világ nap mint nap. Hatalmas autóval közlekedünk, ez azért óriási felelősséget, terhet ró az emberre. Nem úgy élünk, mint az emberek többsége, hogy ledolgozzák a nyolc vagy tíz órát az építőiparban vagy bárhol, aztán hazamennek pihenni. Mi nem tudunk hazamenni, csak akkor, ha véget ért a fuvarunk. Akkor, amikor már fel- meg lepakoltunk mindent, amit elvállaltunk. Ezzel együtt mindketten nagyon szeretjük a munkánkat. A kilométerek rabjai vagyunk! Meg a látvány. Olyan utakra is elvitt ben-

nünket a sorsunk, amelyekre talán soha az életben nem jutottunk volna el. Például Londonban egy hatalmas, magas hídra. A híd olyan magas, hogy alá még a tengerjáró hajók is beállnak. Vagy Spanyolországban a gyönyörű hegyek, a természet kiásta tavak, a tengerpart. Vagy Portugáliában, Lisszabonban a hét kilométer hosszú hídon halad a kamion, és közben az a kilátás! Amikor Finnországban voltunk, és a hajó orránál ülve láttuk, ahogy hajladoztak a 60 centis jégtáblák. Különös látvány volt, ahogy a hajó orra törte a jeget. Jég, jég hátán. Svédországban a 10 emeletes hajók fantasztikusak. A vonatot „beteszik” alulra, mellé a kamiont, fölé a kamionokat, személyautókat, autóbuszokat. Ki gondolta volna? Három szinten csak kamion, teherautó, vagon meg autóbuszok vannak a hajón. A recepción meg odaadják a kabinkulcsot a kabinhoz. Aztán megy az ember fürdeni, aludni. Kikötés előtt félórával jönnek ébreszteni. Végigmegy a személyzet, és minden szobába beszélnek, nehogy valaki elaludjon. Aztán lehet reggelizni. Vagy Angliában, Cardiffból jövet ott a 4 kilométeres hosszú híd. Hát az sem mindennapos élmény és látvány. Vagy a Mont Blanc-alagút, ahogy átmegyünk rajta. Gyönyörű, tele vagyok képekkel, és nemcsak gondolatban, hanem valóban fényképezek – vallja az asszony, és még hozzát teszi –, a természetet nagyon szeretem.

B. Lengyel Anna

OLVASÓI LEVÉL

Tisztelt szerkesztőség!

Régi olvasója vagyok a magazinnak. A februári számban a Waberer's International Zrt. pilótái „kitettek magukért”. Azért nem kellene nekik a fiatalokat egy kalap alá venni! Én fokozatosan gyűjtöm össze a pénzt a vizsgákra, kemény munkával, túlórakkal stb. Már annak is örülnék, ha egy 10-15 éves autóra ülhetnék, de vidéken egy sofőr-ködni szándékozó embernek nehéz labdába rúgnia. Mikor munkanélküli voltam, a hivatalban is többször visszautasított-

tak, csak a barátoknak meg a rokonoknak van esélyük munkához jutásra. Egyszer lehetne az újságban egy olyan cikk, amelyik a pályakezdő sofőrökkel foglalkozik. Akármit mondanak, már semmi sem úgy van, mint régen. Nekem csak C kategóriám van, belföldim, meg PÁV III-asom, 2,5 év alatt ennyit sikerült önerőből elérnem. 22 éves leszek, és ha felhívok egy céget, hogy náluk szeretnék dolgozni, egyből elutasítanak, mivel pályakezdő vagyok. Sajnos vidéken ez a jelenlegi helyzet.

Üdvözlettel R